

Narren les històries que estant Sant Francesc Xavier a les illes perdudes dels mars de la Índia, sense cap vaixell que el vingués a cercar, i enmig de grans paranys, es passava el dia evangelitzant, i a les nits pregava intensament al seu Senyor.

Ja era negra nit i a la cabana de canyes i pals, agenollat a terra tenia el Santcrist entre les mans i fins a la matinada estava en oració. Un company seu que a vegades l'espiava des d'una cambra contigua ens ha explicat que Xavier li deia al seu Senyor enmig d'una joia indescriptible de consols.... "prou, prou, Senyor".

I és per això que en una de les seves cartes als estimats companys de Roma els deia que aquelles illes més que dir-se "les illes del moro" se les podia anomenar les "illes de la consolació".

Quina és aquesta alegria? Quina aquesta joia d'unes nits cansades, plenes de perills, que envaïen el cor del missioner?.

Possiblement era el consol immens de constatar com Déu actuava enmig d'aquella gent pobra, senzilla, dura i acostumada a la sospita, a la lluita, a l'exploació. Tota una jornada amb els infants, visitant els pobles, compadint-se de tanta misèria, i compartint vida, anhels i patiments. Xavier, va trobar Jesús en aquell racó de món, en aquelles "illes de la consolació".

De totes les alegries i joies d'aquest món potser no n'hi cap de tant completa com constatar que Jesús vivent actua en les persones. Jesús les mou, les consola, les acompanya, les crida, les estima, les conforta. Dóna vida.

Si l'has vist en aquell jove, en aquella persona sola, en el maltractat per causa de la justícia, en el malalt a qui la mort ja no l'espanta, en el somriure de la sinceritat, en l'almoina amagada, en els ulls que afirmen que hi és, en el ser humà a qui Ell ha trobat..... aleshores...alegria completa.

Potser Joan el Baptista ho va definir d'una forma insuperable:

"Jo no sóc pas el Messies, sinó que he estat enviat davant d'ell. El qui té l'esposa és l'espòs, però l'amic de l'espòs, que és present i l'escolta, té una gran joia quan sent la veu de l'espòs. També jo tinc aquesta joia, i la meva joia és completa. Ell ha de créixer, i jo he de minvar."

(Joan 3, 28-30)